

Arrest

nr. 124 093 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 november 2013, en de inreisverboden (bijlage 13*sexies*) van 5 november 2013, aan de desbetreffende verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met referentienummer REGUL 37376.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat S. TUCI en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing op 8 november 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 5 november 2013 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze inreisverboden worden op diezelfde datum aan de desbetreffende verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde, vierde en vijfde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 2 september 2004, 30 december 2005 en 29 oktober 2011, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde, vierde en vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van "de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" (Wet 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 27 januari 2014 het volgende gesteld:

"Het middel lijkt ongegrond.

De eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de "Wet van 29 juli 1991" wordt niet aangetoond.

Voorts voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ook in dit kader beperken verzoekers zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat "Betrokkene tonen niet aan dat er familieleden in België verblijven met wie zij dergelijke nauwe banden zouden hebben. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking de familiale banden geen sprake is." Deze motivering wordt evenmin door verzoekers weerlegd. Voorts stellen ze dat zij een heel hechte relatie met hun familie onderhouden, en dat het voor hen bijna onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven in Servië op te bouwen, alwaar zij geen familieleden meer heeft. In dit verband wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in het verzoekschrift niet aangeeft ten aanzien van wie ze een familieleden heeft. Er wordt geen melding gemaakt van specifieke familieleden met wie ze een gezin zou vormen. In de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt evenmin aangegeven met welke personen zij een gezin zou vormen in België. In casu wordt een gezinsleven in België niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij haar vriendenkring aanhaalt en stelt dat zij geen sociale banden meer heeft met haar land van herkomst, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij deze elementen geenszins staft en zich aldus beperkt tot loutere beweringen en zij tevens geenszins uiteenzet op welke manier hierdoor voornoemd artikel 8 EVRM zou geschonden zijn. In de mate dat zij deze elementen ingeroepen heeft als buitengewone omstandigheden, kan erop gewezen worden dat hierop in de bestreden beslissing werden geantwoord, daar de verzoekende partij deze elementen en artikel 8 van het EVRM reeds heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij zich hier beperken tot een theoretische verwijzing. De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies)."

3.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 februari 2014 dienen de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 april 2014 gaven verzoekende partijen het volgende aan. De raadvrouw stelt dat zij opvolgster is van advocaat M. S, die geen buitengewone omstandigheden aangegeven had bij de aanvraag 9bis van de vreemdelingenwet, doch enkel beroep deed op het element integratie, het niet hebben van een strafblad en dergelijke. Huidige raadvrouw van de verzoekende partijen stelt dan ook akkoord te gaan met het gegeven dat er geen buitengewone omstandigheden aangebracht werden, terwijl er in werkelijkheid heel veel buitengewone omstandigheden zijn. Zij stelt drie asielaanvragen te hebben ingediend en een drietal aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een tweetal aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Eerste verzoekende partij is lid van het UCB, woonde in de streek van Preshebo (in Zuid-Servië waar Albanezen onderdrukt worden), hij wordt vervolgd omwille van zijn lidmaatschap van de UCB. De verzoekende partijen zouden een heropening der debatten willen om nieuwe bewijzen hieromtrent aan te brengen, want deze zijn nooit aangebracht door de vorige raadslieden. Ook tweede verzoekende partij zou mishandeld zijn en onderworpen aan huiszoekingen. De raadvrouw benadrukt dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt, maar gewoon elementen die nooit eerder door voormalige raadsheren zijn aangebracht. De verwerende partij repliceert dat met voormelde buitengewone omstandigheden geen rekening kon worden gehouden, omdat deze niet werden aangehaald in de aanvraag verwijst verder naar de nota met opmerkingen.

3.4. De verzoekende partijen geven ter terechtzitting uitdrukkelijk aan dat hun voorgaande raadsman geen uiteenzetting omtrent de buitengewone omstandigheden had opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verder gaan zij niet *in concreto* in op de grond van de beschikking van 27 januari 2014 – met name dat geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch op zichzelf genomen, noch in het kader van de buitengewone omstandigheden werd aangetoond en dat de uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel slechts een theoretisch betoog betreft – doch ontwikkelen zij ter terechtzitting een geheel nieuwe argumentatie omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. De verzoekende partijen geven in dit verband een overzicht weer van de door hen in het verleden doorlopen verblijfprocedures, met name drie asielaanvragen, een drietal aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een tweetal aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verder geven zij de redenen weer waarom de eerste en tweede verzoekende partijen in hun herkomstland vervolging vrezden. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat deze elementen – zoals de verzoekende partijen zelf uitdrukkelijk aangeven – noch in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch in het verzoekschrift werden aangevoerd. Hierbij dient te worden herhaald dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie uitmaakt en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, reeds in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). De verzoekende partijen maken niet aannemelijk, en de Raad kan dit ook

niet vaststellen, dat bovenvermelde elementen niet reeds in de verzoekende partijen hun verzoekschrift konden worden ontwikkeld. Deze elementen kunnen derhalve niet dienstig slechts voor het eerst worden opgeworpen op de terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen. Waar verzoekende partijen nog aangeven *dat “zij geen nieuwe elementen aanbren[en], maar gewoon elementen die nooit eerder door voormalige raadsheren zijn aangebracht”* doet dit geen afbreuk aan bovenstaande. Het principe dat geen nieuwe elementen ter terechtzitting kunnen worden aangebracht, geldt immers des te meer voor elementen die reeds bestonden op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch die hier niet in werden opgenomen. Het staat verzoekende partijen evenwel vrij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen, ditmaal vergezeld van een uiteenzetting omtrent de buitengewone omstandigheden.

Gelet op bovenstaande, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. Er kan derhalve niet worden ingezien waarom zou moeten worden bevolen tot een heropening van de debatten. De inhoud van de beschikking blijft overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET